

Α'. ΘΕΑΤΡΟ

ΣΑΙΞΠΗΡ : ΤΡΙΚΥΜΙΑ

Θίασος «Αύλαιας»

Ὁ Θίασος τῆς «Αύλαιας» μὲ τὴ πρώτη φετεινὴ τὸν παράσταση ξεπέρασε τὸ στάδιο τῆς προσπάθειας.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε ἀνεπιφύλαχτα ὅτι μεταλάβουμε ὅλη τὴ ποίηση, πὺ ποτίζει μὲ δρασεράδα ἀνάλαφρη ὀλάκρο το ἔργο τοῦτο πὺ μᾶς προσφέρθηκε ἔτσι ἀπαλλαγμένο ἀπὸ κάθε μπερδεμμα μεταφυσικὸ μέσα στὴν ἴδια του μεταφυσικὴ γοητεία προσηλωμένο πάνω σ' ἓνα καθαρὰ ἀνθρώπινο στοιχεῖο.

Ἡ παράσταση, αἰσθητικὸ σύνολο πὺ στὸ πρῶτο πλᾶνο ὁ λόγος δημιουργοῦσε τὴν ὑποβολὴ στὸ μπάσιμο τῆς ἀτμόσφαιρας τοῦ ἔργου παράλληλα μὲ τὸ σπάσιμο τῆς ἴσαμε τώρα ἐκφυλισμένης σκηνογραφικῆς παράδοσης. Ἀδιάλειπτο τὸ ἄμεσο δραματικὸ ἐνδιαφέρον ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μέσα σὲ μιὰν αἰωρούμενη καμπύλη ἀγωνίας πὺ τὸ χαλὶ δημιουροῦσε περίφημα τὴν αἴσθηση τῆς Τρικυμίας, ἐξὸν βέβαια ἀπὸ τὴ σκηνὴ τῶν διαφόρων θεοτήτων πὺ εἶχαν πάνω της πολὺ—γῆϊνο.

Ἀπὸ τοὺς ἠθοποιούς, ἰδιαίτερα στὸ ρόλο τοῦ Πρόσπερου πρέπει ν' ἀναφερθεῖ ὁ Κατράκης, πὺ μὲς' ἀπ' αὐτὸν ξεχύνεται θαρρεῖς καὶ προχωρεῖ ἡ ἔκβαση τοῦ ἔργου. Κατόρθωσε καὶ δημιούργησε μὲ ὅλα τὰ μέσα (φωνή, κίνησι) στὰ σημεῖα πὺ δὲν ἦταν ἀφηγηματικὸς κάπως, τὸ βιβλικὸ γέροντα τὸ μάγο μαζὺ καὶ τὸν

ἄνθρωπο. Ἀντάξιός ὁ Μπινιάρης στὸ ρόλο τοῦ Κάλιμπαν, τοῦ ἀλύτρωτου καὶ ἀχαλίνωτου ἀνθρώπου μὲ τὶς καταστροφικὲς τάσεις καὶ τὴ μοῖρα τῆς ὑποταγῆς. Μάσκα, κίνηση ραφιναρισμένη στὴ διαπασσὸν τῆς δραματικότητας καὶ τῆς ἀγωνίας. Ἡ Θ. Κουρῆ δὲν ἦταν καθόλου αἰθέρια Μιράντια, ἡ γυναῖκα πὺ προστά της ξανοίγονται οἱ ὠμορφιὲς τῆς ζωῆς

Ὁ Ἀριέλ—πνεῦμα—ρόλος γιὰ γυναῖκα δὲν δόθηκε ἀντάξια ἀπὸ τὸ Χατζῆκο. Ἦταν ἓνα ὠμορφο ἀλύγιστο ἀγγελσοῦδι καὶ τίποτ' ἄλλο. Δυὸ διαφορετικὰ κωμικὰ παιξίματα ἀποδόθηκαν μὲ δύναμη καὶ πλαστικότητα ἀπὸ τοὺς Ἡλιόπουλο καὶ Γαλανό.

Ἡ μετάφραση σὲ γλῶσσα ζωντανή, πλούσια σὲ εὐρήματα.